

for Dannelsen af et Samlingsministerium, navnlig den Vanskelighed, man paa det Tidspunkt ansaa for den største, muligvis kunde overvindes. Det viste sig, at dette ikke var Tilfældet, og da Formaalet med Forslagets Fremsættelse saaledes ikke er naaet, kan man ikke paa Forhaand gaa ud fra, at det, selv om det ikke var forandret, vilde møde den samme Villighed til at gennemføre det, som det tidligere mødte. Det er jo ikke almindeligt at forudsætte, at et Tilbud, der gøres paa visse Betingelser, ogsaa bliver opretholdt, efter at Betingelserne er bortfaldet. Jeg har set den Betragtning gjort gældende, at noget saadant kunde man saa meget lettere gøre i dette Tilfælde, som der egentlig ikke har været nogen rimelig Grund til at kæde dette Forslag sammen med Spørgsmaalet om et Samlingsministerium, og at man derfor ikke vilde kunne modsætte sig Forslaget, selv om det nu kom uden den Betingelse, hvormed det oprindeligt var stillet. Man har ræsonneret som saa, at dersom Øsalget kunde afgøres tilfredsstillende paa denne Maade under et Samlingsministerium, maatte det ogsaa kunne afgøres tilfredsstillende paa samme Maade under det nuværende Ministerium, og dersom man ikke kunde gaa ind under den Betragtning, maatte Grunden være den, at man vilde bruge dette Forslag som Betingelse for at faa nogle Mænd gjort til Ministre. Jeg synes nu, at denne Betragtning er ret ufin, men den er desuden ogsaa meget overfladisk. Jeg ved ikke, om der var Medlemmer, der følte særlig Attraa efter at komme ind i det paatænkte Samlingsministerium; jeg kunde tænke mig, at selv om denne Virksomhed i et Samlingsministerium kunde være overmaade nyttig, var den neppe af dem, der kunde have særlig Tillokkelse. Nej, naar vi fra vor Side i Delegationen støttede dette Forslag, var det for i Tilslutning til Kongens Ønske at medvirke til at skabe den størst mulige politiske Ro her i Landet med den Følge, at man fra alle Sider kunde undgaa at kræve Valg under Krigen. Nu er dette altsaa ikke sket, Formaalet er ikke naaet, og Virkningen af Lovforslagets Vedtagelse kan altsaa ikke blive den samme som oprindeligt paatænkt. Derfor forekommer det mig, at Lovforslaget ikke kan gaa ene, men bør behandles sammen med det i Folketinget liggende Grundlovsforslag. Jeg vil antage, at dette ogsaa oprindeligt har været Ministeriets Mening, thi jeg saa i et af dets Organer her i Byen den Betragtning gjort gældende,

at saaledes skulde det gaa til; disse to Sager, Spørgsmaalet om Grundlovens Ikrafttræden og det foreliggende Lovforslag, skulde Landstinget have til samtidig Overvejelse. Naar imidlertid Grundlovsforslaget blev taget ud af Dagsordenen i Folketinget, maa jeg antage, at Ministeriet paa det Tidspunkt har haft en anden Opfattelse og har ment, at dersom det foreliggende Lovforslag kunde vedtages af Landstinget, kunde man undvære Grundlovens Ikrafttræden. Men jeg har senere set, at et Regeringsorgan har sagt, at hvis man ønskede disse Forslag samlede til Behandling, vil der ikke være noget i Vejen derfor, og jeg er gaaet ud fra, at man bereder sig paa at ekspedere ogsaa Grundlovsforslaget op til Landstinget. Det venter jeg altsaa vil ske, saaledes at disse Lovforslag kan have samtidig til Behandling.

Det ærede Medlem, der indledede Forhandlingen, sagde, at han vilde foreslaa denne Sag henvist til et Udvalg, og det kan vi selvfølgelig ikke modsætte os. I dette Udvalg kan der ogsaa blive Tale om at foretage de Forandringer i Lovforslaget, som der maatte være Anledning til. Der blev talt om Tidsgrænse, og jeg er enig med det ærede Medlem i, at den Tidsgrænse, som er foreslaaet i Lovforslaget, vil være utilstrækkelig, medens jeg paa den anden Side ogsaa er af den Opfattelse, at man ikke skulde udstrække denne Tidsgrænse saa langt, at den skulde være generende for en Afgørelse af Spørgsmaalet indenfor en nogenlunde rimelig Grænse.

Jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger. Jeg forudsætter altsaa, at vi faar Grundlovsforslaget til Behandling samtidig med dette Lovforslag.

Trier: Det er sjældent, at en Sag foreligger saa fuldt ud forberedt til Afgørelse, som Spørgsmaalet om Salget af vore vestindiske Øer for Øjeblikket gør. I et halvt Aarhundrede har det været paa Dagsordenen, er blevet forhandlet og har været Genstand for Afstemning mere end een Gang baade her og i Udlandet; ikke for noget Menneske kommer det som noget nyt eller ukendt. Flertallet af det danske Folk er enigt om det rigtige i at overdrage Øerne til de Forenede Stater, — siges der — og sikkert med Føje. Flertallet af Rigsdagens to Ting er enigt om det samme, er der sagt under Forhandlingerne baade i Landstinget og i Folketinget. De Forenede Stater har allerede vedtaget Over-